

НАЦІОНАЛЬНЕ АНТИКОРУПЦІЙНЕ БЮРО УКРАЇНИ

Відділ по роботі з громадськістю

вул. Дениса Монастирського, 3, м. Київ, 03035, тел.: 246-34-11,

спеціальна телефонна лінія: 0-800-213-200

<http://www.nabu.gov.ua>; e-mail: povidomlennia_zvernennia@nabu.gov.ua

Код ЄДРПОУ 39751280

№ _____

На № _____

від _____

Оресту Джурику

foi+request-1335-1316fc8b@dostup.org.ua

Національне антикорупційне бюро України (далі – Національне бюро) розглянуло Ваш запит на інформацію, що надійшов електронною поштою 29.09.2026 через сайт «Доступ до Правди» (вх. № 294/433-11-з від 29.09.2026) та повідомляє наступне.

Частиною другою статті 19 Конституції України передбачено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до статті 19 Закону України від 13.01.2011 № 2939 – VI «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон № 2939–VI), запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Згідно зі статтею 1 Закону № 2939–VI публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Враховуючи викладене з питань, порушених у запиті зазначаємо наступне.

Відповідно до статті 1 Закону України від 14 жовтня 2014 року № 1698–VII «Про Національне антикорупційне бюро України» (далі – Закон № 1698–VII) «Про Національне антикорупційне бюро України» Національне бюро є центральним органом виконавчої влади із спеціальним статусом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних та інших кримінальних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових.

Зазначаємо, що абзацом другим частини першої статті 1 Закону № 1698–VII передбачено, що завданням Національного бюро є протидія корупційним та іншим кримінальним правопорушенням, які вчинені вищими

посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці, а також вжиття інших передбачених законом заходів щодо протидії корупції.

Законом України від 14.10.2014 № 1700-VII «Про запобігання корупції» (далі – Закон № 1700–VII), що визначає правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень, Національне антикорупційне бюро України віднесено до спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції.

Згідно з положеннями статей 53 та 53-5 Закону № 1700–VII викривачі, їх близькі особи перебувають під захистом держави, а також заборонено розкривати інформацію про особу викривача, його близьких осіб або інші дані, які можуть ідентифікувати особу викривача, його близьких осіб, третім особам, які не залучаються до розгляду, перевірки та/або розслідування повідомлених ним фактів, а також особам, дій або бездіяльності яких стосуються повідомлені ним факти, крім випадків, установлених законом, а також за незаконне розкриття відомостей про викривача настає відповідальність, передбачена законом.

Зазначені вище обмеження кореспондуються з положеннями ч. 1 ст. 13 Конвенції ООН проти корупції щодо вжиття Державою-учасницею належних заходів, у межах своїх можливостей і згідно з основоположними принципами свого внутрішнього права, для сприяння активній участі окремих осіб і груп за межами державного сектора, таких як громадянське суспільство, неурядові організації та організації, що функціонують на базі громад, у запобіганні корупції й боротьбі з нею та для поглиблення розуміння суспільством факту існування, причин і небезпечного характеру корупції, а також загроз, що створюються нею.

Пунктом 3 Розділу XIII (Прикінцеві положення) Закону № 1700–VII встановлено, що до приведення у відповідність із цим Законом законодавчі та інші нормативно-правові акти застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

Статтею 40 Конституції України передбачено, що усі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк.

Статтею 10 Закону України від 02.10.1996 № 393/96-ВР «Про звернення громадян» передбачено, що не допускається розголошення одержаних із звернень відомостей, зокрема, що становлять державну або іншу таємницю, яка охороняється законом, та іншої інформації, якщо це ущемлює права і законні інтереси громадян.

Пунктом 7 розділу II Інструкції про порядок розгляду звернень громадян, повідомлень, поданих в порядку законів України «Про запобігання корупції» та «Про Національне антикорупційне бюро України», заяв і

повідомлень про кримінальні правопорушення або необґрунтовані активи, депутатських запитів, звернень і вимог народних депутатів України, адвокатських запитів у Національному антикорупційному бюро України та його територіальних управліннях, затвердженої наказом Національного бюро від 29.12.2020 № 141 встановлено, що не допускається розголошення відомостей, одержаних зі звернень, повідомлень, поданих в порядку законів України «Про запобігання корупції» та «Про Національне антикорупційне бюро України», заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення або необґрунтовані активи, депутатських запитів, звернень та вимог народних депутатів України, адвокатських запитів, відомостей, зокрема, що становлять державну або іншу таємницю, яка охороняється законом, та іншої інформації, якщо це порушує чи створює загрозу порушення прав і законних інтересів громадян, персональні дані та іншу інформацію з обмеженим доступом.

Статтею 32 Конституції України визначено, що не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Відповідно до статті 5 Закону України від 02.10.1992 № 2657-ХІІ «Про інформацію» (далі – Закон № 2657-ХІІ) кожен має право на інформацію, що передбачає можливість вільного одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації, необхідної для реалізації своїх прав, свобод і законних інтересів. Реалізація права на інформацію не повинна порушувати громадські, політичні, економічні, соціальні, духовні, екологічні та інші права, свободи і законні інтереси інших громадян, права та інтереси юридичних осіб.

Також повідомляємо, що абзацом другим частини другої статті 11 Закону № 2657-ХІІ визначено, що кожному забезпечується вільний доступ до інформації, яка стосується його особисто, крім випадків, передбачених законом.

Законом, що регулює правові відносини, пов'язані із захистом і обробкою персональних даних, і спрямований на захист основоположних прав і свобод людини і громадянина, зокрема права на невтручання в особисте життя, у зв'язку з обробкою персональних даних є Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI «Про захист персональних даних» (далі – Закон № 2297-VI).

Статтею 2 Закону № 2297-VI передбачено, що персональні дані – відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована.

Також даною статтею Закону № 2297-VI визначено, що суб'єкт персональних даних - фізична особа, персональні дані (відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована) якої обробляються.

Слід зазначити, що статтею 5 Закону № 2297-VI визначено, що персональні дані можуть бути віднесені до конфіденційної інформації про особу законом або відповідною особою.

Статтею 11 Закону № 2657-ХІІ передбачено, що інформація про фізичну особу (персональні дані) - відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. Не

допускаються збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та захисту прав людини. До конфіденційної інформації про фізичну особу належать, зокрема, дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження.

Згідно зі статтею 20 Закону № 2657–XII за порядком доступу інформація поділяється на відкриту інформацію та інформацію з обмеженим доступом. Будь-яка інформація є відкритою, крім тієї, що віднесена законом до інформації з обмеженим доступом.

Статтею 21 Закону № 2657–XII передбачено, що інформацією з обмеженим доступом є конфіденційна, таємна та службова інформація. Порядок віднесення інформації до таємної або службової, а також порядок доступу до неї регулюються законами.

Відповідно до частини другої статті 1 Закону № 2939–VI публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом.

Статтею 6 Закону № 2939–VI передбачено, що до публічної інформації з обмеженим доступом належить конфіденційна інформація, таємна інформація та службова інформація.

Частиною першою статті 10 Закону № 2939–VI передбачено, що кожна особа має право, зокрема, доступу до інформації про неї, яка збирається та зберігається.

Водночас частиною третьою статті 10 Закону № 2939–VI зазначено, що розпорядники інформації, які володіють інформацією про особу, зобов'язані, зокрема, надавати її безперешкодно і безкоштовно на вимогу осіб, яких вона стосується, крім випадків, передбачених законом.

Враховуючи викладене, підстави для надання запитуваної інформації в частині надходження заяви, повідомлення від вказаної у запиті особи (як фізичної особи) наразі відсутні. Звертаємо увагу, що вказаним Національне бюро не підтверджує і не спростовує можливі факти надходження таких.

Згідно зі статтею 23 Закону № 2939–VI запитувач має право оскаржити рішення, дії чи бездіяльність розпорядників інформації, зокрема, до керівника розпорядника або до суду. Оскарження рішень, дій чи бездіяльності розпорядників інформації до суду здійснюється відповідно до Кодексу адміністративного судочинства України.

Начальник Відділу

Геннадій ГОЛОВАЦЬКИЙ